

Cartea lui Daniel - Numărul șase

Ioiachim

Jeff Pippenger

2023-12-01

Cartea lui Daniel și Cartea Apocalipsei sunt una și aceeași carte, în același sens în care Biblia este o singură carte, alcătuită din Vechiul Testament și Noul Testament.

Istoria vieții, morții și învierii lui Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu, nu poate fi demonstrată pe deplin fără dovezile cuprinse în Vechiul Testament. Hristos este revelat în Vechiul Testament la fel de clar ca în Noul. Cel dintâi mărturisește despre un Mântuitor care urmează să vină, iar celălalt mărturisește despre un Mântuitor care a venit în maniera prezisă de profeți. Pentru a înțelege cum se cuvine planul răscumpărării, Scriptura Vechiului Testament trebuie înțeleasă temeinic. Lumina slăvită a trecutului profetic este aceea care pune în lumină viața lui Hristos și învățăturile Noului Testament cu claritate și frumusețe. Minunile lui Isus sunt o dovadă a dumnezeirii Sale; dar cele mai puternice dovezi că El este Răscumpărătorul lumii se găsesc în profețiile Vechiului Testament, comparate cu istoria Noului Testament. Isus le-a spus iudeilor: «Cercetați Scripturile; pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, și ele sunt cele ce mărturisesc despre Mine.» La acea vreme nu exista altă Scriptură în afară de cea a Vechiului Testament; de aceea îndemnul Mântuitorului este limpede. Spirit of Prophecy, volumul 3, 211.

Cea mai puternică dovadă despre cine este Hristos și ce este El se arată atunci când profețiile Vechiului Testament sunt comparate cu împlinirea acelor profeții în istoria Noului Testament. Tot astfel stau lucrurile în ceea ce privește relația dintre cărțile lui Daniel și Apocalipsa.

"În Apocalipsa, toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie. Aici se află complementul cărții lui Daniel. Una este o profeție; cealaltă, o revelație." Faptele Apostolilor, 585.

Cuvântul „complement” înseamnă a duce la desăvârșire. Împlinirea profețiilor Vechiului Testament a fost „cea mai puternică” „dovadă” a „divinității” lui Hristos. Cea mai puternică dovadă a caracterului divin al profețiilor din cartea lui Daniel este împlinirea acelor profeții, așa cum este reprezentată în cartea Apocalipsei. Profețiile din Daniel își au continuarea în cartea Apocalipsei și sunt aduse la desăvârșire în zilele de pe urmă, când Apocalipsa lui Isus Hristos este desigilată.

Apocalipsa este o carte pecetluită, dar este și o carte deschisă. Ea consemnează evenimente minunate care urmează să aibă loc în zilele din urmă ale istoriei acestui pământ. Învățăturile acestei cărți sunt bine definite, nu mistice și ininteligibile. În ea este reluată aceeași linie profetică precum în Daniel. Pe unele profeții, Dumnezeu le-a repetat, arătând astfel că trebuie acordată importanță acestora. Domnul nu repetă lucruri care nu au mare însemnătate. Manuscript Releases, volumul 9, 8.

În al treilea an al domniei lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, a venit Nebucadnețar, împăratul Babilonului, la Ierusalim și l-a asediat. Daniel 1:1.

Primul verset al cărții lui Daniel cuprinde o bogăție de informații profetice, când este înțeles cum se cuvine. Ne vom începe examinarea cu Ioiachim.

Ioiachim a fost primul dintre ultimii trei regi ai lui Iuda. Ca atare, el reprezintă solia primului înger. Fiul său, Ioiachin, cunoscut și sub numele de Iehonia sau Conia, a reprezentat solia celui de-al doilea înger. După Ioiachin a urmat Zedechia, ultimul dintre cei trei din urmă regi ai lui Iuda. Zedechia reprezintă solia celui de-al treilea înger. Există mai multe mărturii profetice care confirmă că Ioiachim este un simbol al soliei primului înger. Este important să înțelegem aceste dovezi, căci ele arată că primul verset al capitolului întâi din Daniel identifică solia primului înger, iar acest fapt este o ancoră care permite ca primul capitol să fie înțeles drept solia primului înger din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Vom începe cu A doua Carte a Cronicilor.

Pe cei ce scăpaseră de sabie i-a dus în Babilon; acolo au fost slujitori lui și fiilor lui până la domnia împărăției Perșilor, ca să se împlinescă cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, până ce țara și-a ținut Sabatele: tot timpul cât a fost pustiită a ținut Sabat, ca să se împlinescă șaptezeci de ani. 2 Cronici 36:20, 21.

Robia babiloniană, timp de șaptezeci de ani, a fost pentru ca țara să se bucure de Sabatele care nu fuseseră împlinite, potrivit cu Leviticul 25. Șaptezeci de ani de Sabate echivalează cu patru sute nouăzeci de ani, în care Israelul din vechime a nesocotit rânduiala din Leviticul 25. Patru sute nouăzeci de ani de răzvrătire au precedat șaptezeci de ani de robie. La sfârșitul celor patru sute nouăzeci de ani, trei împărați aveau să fie supuși lui Nebucadnețar.

La sfârșitul celor șaptezeci de ani de captivitate, Domnul l-a ridicat pe Cir, care a fost primul dintre cei trei împărați ce aveau să emită un decret prin care Israel să se poată întoarce și să rezidească Ierusalimul. Artaxerxe a fost al treilea dintre acești trei împărați și a dat al treilea decret în anul 457 î.Hr. Al treilea decret a început perioada de două mii trei sute de ani din Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece. În 1798, s-a încheiat întâiul sfârșit al mâniei, cartea lui Daniel a fost desigilată și a sosit primul dintre cei trei îngeri. Al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844.

Cei trei din urmă împărați ai lui Iuda au fost cu toții confrunțați de Nebucadnețar, iar la ducerea în robie a lui Ioiachim au început cei șaptezeci de ani. Aceasta a continuat până când Babilonul a fost distrus, iar generalul (Cirus) care distrusese Babilonul și care, la scurt timp după aceea, a devenit împărat, a emis primul dintre cele trei decrete. Al treilea decret a dat început profeției serilor și dimineților, care s-a încheiat odată cu sosirea celui de-al treilea dintre cei trei îngeri. Hristos identifică întotdeauna sfârșitul cu începutul.

Începutul celor șaptezeci de ani a avut loc odată cu primul atac al lui Nebucadnețar împotriva Ierusalimului. Sfârșitul celor șaptezeci de ani a fost marcat de distrugerea Babilonului. Ultima și deplina distrugere a Ierusalimului a fost adusă asupra celui de-al treilea dintre cei trei regi care fuseseră toți atacați de Nebucadnețar. Distrugerea Ierusalimului a fost progresivă. Ultimii trei regi reprezintă un singur simbol profetic, în sensul că toți fuseseră atacați de Nebucadnețar. Ei prefigurau cele trei decrete, care erau toate un singur simbol, așa cum erau și cei trei îngeri la sfârșitul celor două mii trei sute de zile.

„În capitolul al șaptelea din Ezra se găsește decretul. Versetele 12-26. În forma lui cea mai deplină, el a fost emis de Artaxerxe, împăratul Persiei, în anul 457 î.Hr. Dar în Ezra 6:14 se spune că Casa Domnului din Ierusalim a fost zidită „după porunca [„decretul”, în margine] lui Cirus, lui Darius și lui Artaxerxe, împăratul Persiei”. Acești trei împărați, inițiind, reafirmând și desăvârșind decretul, l-au adus la desăvârșirea cerută de profeție pentru a marca începutul celor 2300 de ani. Luând anul 457 î.Hr., timpul când decretul a fost desăvârșit, ca dată a poruncii, s-a văzut că fiecare specificație a profeției privitoare la cele șaptezeci de săptămâni fusese împlinită.” Tragedia veacurilor, 326.

Sora White identifică faptul că cele trei decrete au fost necesare pentru desăvârșirea profeției. Ea definește relația dintre ele și, făcând astfel, identifică caracteristicile gramaticale ale cuvântului ebraic „adevăr”. Ea afirmă că primul decret a inițiat, al doilea decret a reafirmat, iar al treilea decret a împlinit „toate prevederile profeției cu privire la cele șaptezeci de săptămâni”. Cuvântul ebraic „adevăr” este format prin combinarea primei, a treisprezecea și a ultimei litere a alfabetului ebraic. Primul decret a inițiat, al doilea a reafirmat, iar ultimul decret a desăvârșit profeția. Cele trei decrete poartă semnătura lui Alfa și Omega și și-au găsit împlinirea la sfârșitul profeției de șaptezeci de ani privitoare la robia din Babilon, deși al treilea decret a sosit mult după încheierea celor șaptezeci de ani. Cele trei decrete au fost progresive și, deși erau trei decrete, ele constituiau totuși un singur simbol profetic.

Primul înger a sosit în 1798, al doilea înger a sosit în primăvara anului 1844, iar al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844. Acei trei îngeri sunt un singur simbol profetic, reprezentând Evanghelia veșnică din capitolul paisprezece al Apocalipsei.

Primele două solii au fost date în 1843 și 1844, iar acum ne aflăm sub proclamarea celei de-a treia; însă toate cele trei solii trebuie încă să fie proclamate. Este la fel de esențial ca oricând ca ele să fie repetate celor care caută adevărul. Prin condei și prin viu grai trebuie să facem să răsunе proclamarea, arătând ordinea lor și aplicarea profețiilor care ne aduc la solia îngerului al treilea. Nu poate exista o a treia fără prima și a doua. Aceste solii trebuie să le dăm lumii prin publicații, prin cuvântări, arătând, pe linia istoriei profetice, lucrurile care au fost și lucrurile care vor fi. Solii alese, cartea a doua, 104, 105.

Ultimii trei împărați ai lui Iuda au constituit un singur simbol, căci toți au fost aduși în diferite grade de supunere de către împăratul Babilonului. Ultimii trei împărați ai lui Iuda, cele trei decrete și cei trei îngeri, deși sunt în mod distinct trei, sunt de asemenea reprezentați ca un singur simbol profetic.

Ultimii trei împărați fac parte din cadrul profetic al începutului profeției celor șaptezeci de ani de robie, iar, ca atare, devin parte a începutului care ilustrează sfârșitul celor șaptezeci de ani de robie. Robia a început prin supunerea progresivă a trei împărați, încheiată cu distrugerea împărăției și a capitalei ei. Sfârșitul profeției marchează distrugerea națiunii și a capitalei Babilonului, eveniment care marchează emiterea celor trei decrete progresive. Începutul profeției de două mii trei sute de ani este marcat de trei decrete progresive, și el ilustrează sfârșitul profeției de două mii trei sute de ani, care constă în trei mesaje progresive.

Cei trei îngeri și cele trei solii ale lor fuseseră prefigurați de trei împărați și de cele trei decrete succesive ale acestora. Cei trei împărați care și-au proclamat, fiecare, propriul decret fuseseră prefigurați de trei împărați succesivi, dintre care fiecare își prezentase solia de răzvrătire împotriva lui Nebucadnețar. Trei solii de răzvrătire au prefigurat trei decrete, care, la rândul lor, au prefigurat trei solii. Una începe profeția celor șaptezeci de ani, care, la rândul ei, se sfârșește odată cu începutul profeției de două mii trei sute de ani, care se încheie la sosirea celui de-al treilea înger în 1844. Cei șaptezeci de ani în care țara avea să se bucure de Sabatul ei nu pot fi separați de 22 octombrie 1844.

Ioiachim reprezintă primul decret al lui Cyrus și, totodată, prima solie îngerească din capitolul paisprezece al Apocalipsei. Dincolo de aceasta, cei trei martori, și anume ultimii trei regi ai lui Iuda, cele trei decrete și cele trei solii îngerești, oferă informații precise cu privire la simbolul lui Ioiachim, căci istoria profetică a celor trei îngeri a fost foarte atent marcată prin inspirație. Toate cele trei solii au o sosire istorică și, ulterior, o împuternicire istorică.

Primul înger a sosit în 1798 și a primit putere la 11 august 1840, prin confirmarea principiului o zi pentru un an.

"În anul 1840, o altă remarcabilă împlinire a profeției a stârnit un interes pe scară largă. Cu doi ani înainte, Josiah Litch, unul dintre predicatorii de frunte ai celei de-a doua veniri, a publicat o expunere asupra Apocalipsei 9, prezicând căderea Imperiului Otoman. Potrivit calculelor sale, această putere urma să fie răsturnată . . . la 11 august 1840, când era de așteptat ca puterea otomană în Constantinopol să fie frântă. Iar aceasta, cred eu, se va constata că așa este."

Chiar la timpul hotărât, Turcia, prin ambasadorii săi, a acceptat protecția puterilor aliate ale Europei și astfel s-a plasat sub controlul națiunilor creștine. Evenimentul a împlinit întocmai prezicerea. Când acest lucru a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de corectitudinea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și asociații săi, iar mișcarea adventă a primit un avânt remarcabil. Bărbați învățați și de vază s-au unit cu Miller, atât în propovăduirea, cât și în publicarea vederilor sale, iar între 1840 și 1844 lucrarea s-a extins rapid. Tragedia veacurilor, 334, 335.

Primul înger a sosit anunțând începerea judecății în 1798, dar mesajul se întemeia pe validitatea identificării făcute de William Miller, potrivit căreia o zi în profeția biblică reprezintă un an. Acel principiu a fost confirmat „la 11 august 1840”, iar primul mesaj a primit putere. Odată cu eșecul predicției revenirii lui Hristos în anul biblic 1843, care s-a extins în anul 1844, a sosit al doilea înger din capitolul paisprezece al Apocalipsei. Odată cu eșecul predicției în primăvara anului 1844, bisericile protestante au respins regula lui Miller a unei zile pentru un an și au devenit fiicele Babilonului. Acel mesaj a primit apoi putere în vara anului 1844, când i s-a alăturat mesajul Strigătului de la miezul nopții. Odată cu împlinirea mesajului Strigătului de la miezul nopții la 22 octombrie 1844, al treilea înger a sosit cu mesajul său.

Din pricina neascultării adventismului laodicean în 1863, poporul lui Dumnezeu i s-a rânduit să repete istoria rătăcirii Israelului antic în pustie. Împuternicirea celei de-a treia solii avea să aștepte până la 11 septembrie 2001. Fiecare dintre cele trei solii intră în istorie și este apoi împuternicită.

Ioiachim și Cyrus reprezintă împuternicirea primului înger, nu sosirea lui. Deși Ioiachim a fost primul dintre ultimii trei regi ai lui Iuda și, deși el reprezintă solia primului înger, caracteristicile profetice pe care le prezintă atât el, cât și Cyrus, dovedesc că amândoi sunt simboluri ale împuternicirii primului înger și nu simboluri ale sosirii primului înger. În istoria lui Ioiachim, Manase a fost sosirea primei solii, primul dintre ultimii șapte regi ai lui Iuda.

Șapte regi au precedat distrugerea completă și definitivă a Ierusalimului. Acei șapte regi reprezintă o istorie progresivă, așa cum a fost istoria pe care au prefigurat-o între 1798 și 1844. Primul înger a venit în 1798, iar al treilea a venit la 22 octombrie 1844. Istoria din 1798 până în 1844 este istoria primului și a celui de-al doilea înger. Istoria celui de-al treilea înger a început în 1844. Când Sora White identifică symbolismul celor șapte tunete din capitolul zece al Apocalipsei, ea afirmă că cele șapte tunete reprezintă istoria primului și a celui de-al doilea înger, dar nu pe cea a celui de-al treilea înger.

„Lumina specială dată lui Ioan, care a fost exprimată în cele șapte tunete, a fost o schițare a evenimentelor care aveau să se petreacă sub soliile primului și ale celui de-al doilea înger.”
Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea, volumul 7, 971.

Istoria celor șapte tunete din capitolul zece al Apocalipsei accentuează istoria împuternicirii primului înger la 11 august 1840 până la Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844, însă, cu toate acestea, include întreaga istorie a primului și a celui de-al doilea înger. Aplicarea generală a celor șapte tunete este că ele reprezintă perioada cuprinsă între 1798 și 22 octombrie 1844. Istoria sosirii primului înger, de la 1798 până la Marea Dezamăgire, este istoria primului și a celui de-al doilea înger, și este reprezentată profetic ca cele șapte tunete. Cele șapte tunete au fost de asemenea tipificate prin ultimii șapte regi ai lui Iuda. Ultimii trei dintre acei regi nu identifică doar regi succesivi, ci, împreună, constituie un singur simbol alcătuit din întâiul, mijlociul și cel din urmă.

În istoria celor trei îngeri, prima solie a fost întărită la 11 august 1840, iar atât Ioiachim, cât și Cyrus au prefigurat acel eveniment.

În articolul următor vom continua să identificăm aceste adevăruri cele mai importante.

O integritate riguroasă ar trebui să fie prețuită de fiecare student. Fiecare minte ar trebui să se îndrepte, cu atenție plină de reverență, către Cuvântul revelat al lui Dumnezeu. Lumină și har le vor fi date celor care astfel I se supun lui Dumnezeu. Ei vor vedea lucruri minunate din Legea Lui. Mari adevăruri care au zăcut nevăzute în seamă și nevăzute încă din ziua Cincizecimii vor străluci din Cuvântul lui Dumnezeu în puritatea lor originală. Celor care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu, Duhul Sfânt le va descoperi adevăruri care s-au șters din minte și, de asemenea, le va descoperi adevăruri cu totul noi. Cei care mănâncă trupul și beau sângele Fiului lui Dumnezeu vor aduce din cartea lui Daniel și din Apocalipsa adevăr inspirat de Duhul Sfânt. Ei vor pune în mișcare forțe care nu pot fi reprimite. Buzele copiilor vor fi deschise pentru a proclama tainele care au fost ascunse minților oamenilor. Domnul a ales lucrurile bune ale acestei lumi ca să-i facă de rușine pe cei înțelepți, și lucrurile slabe ale lumii ca să-i facă de rușine pe cei puternici.

„Biblia nu ar trebui să fie adusă în școlile noastre pentru a fi strecurată la mijloc între necredință. Biblia trebuie făcută temelie și conținutul educației. Este adevărat că știm mult mai mult din Cuvântul Dumnezeuului celui viu decât știam în trecut, dar mai este încă mult de învățat. Ea trebuie folosită ca Cuvântul Dumnezeuului celui viu și prețuită ca fiind cea dintâi, cea din urmă și cea mai bună în toate. Atunci se va vedea adevărata creștere spirituală. Elevii vor dezvolta caractere religioase sănătoase, pentru că mănâncă trupul și beau sângele Fiului lui Dumnezeu. Dar sănătatea sufletului decade, dacă nu este vegheată și hrănită. Rămâneți în canalul luminii. Studiați Biblia. Cei care Îi slujesc cu credincioșie lui Dumnezeu vor fi binecuvântați. Cel care nu îngăduie ca vreo lucrare credincioasă să rămână nerăsplătită va încununa fiecare act de loialitate și integritate cu semne speciale ale iubirii și aprobării Sale.”
Review and Herald, 17 august 1897.